

Tiistai 20. maaliskuuta 2012

EMMA

Tietokone iskee ovelasti minulle silmää, kun istuudun työpöydän ääreen. Kosketan näppäimistöä, ja ruutuun ilmestyy Paulin valokuva. Otin sen häämarkkalamme Roomassa, Campo de' Fiorilla, ja hän katsoo siinä pöydän yli silmät rakkautta täynnä. Yritän vastata hymyyn, mutta kun kumarrun lähemmäksi, näen vilahdukselta ruudussa kuvajaiseni ja pysähdyn. Minua inhottaa nähdä itseni yllättäen. Joskus en tunnista itseäni. Ihminen luulee tuntevansa omat kasvonsa, mutta siinä tuijottaakin ventovieras. Saatan pelästyä sitä.

Tänään kuitenkin tarkastelen muukalaista. Ruskeita hiuksia, joista puolet on sitaistu päällel hätäiseksi työnutturaksi, meikitöntä ihoa, varjoja ja ryppyjä, jotka hiipivät kohti silmiä kuin romahdusta enteilevät halkeamat.

Varjelkoon, näytät kamalalta, sanon kuvaruudun naiselle. Lumoudun hänen suunsa liikkeestä ja panen hänet puhumaan lisää.

Vauhtia, Emma, pane töpinäksi töiden kanssa, hän sanoo. Hymyilen hänelle vaisusti, ja hän vastaa hymyyn.

Tämä on mielipuolen käytöstä, hän ilmoittaa omalla äänelläni, ja lopetan.

Luojan kiitos Paul ei näe minua nyt, ajattelen.

Kun Paul tulee illalla kotiin, hän on väsyksissä ja aika äreä oltuaan koko päivän tekemisissä ”pölkkyääopiskelijoiden” kanssa ja riideltään taas kerran aikatauluista tiedekunnan dekaanin kanssa.

Ehkä iällä on osuutta asiaan, mutta nykyään Paul näyttää todella järkyttyvän, kun töissä tulee eteen haaste. Minusta tuntuu vahvasti siltä, että hän on alkanut epäillä itseään, nähdä kaikkialla uhkaa asemaansa kohtaan. Yliopistojen tiedekunnat ovat oikeastaan kuin leijonalaumoja. Suuri määrä uroksia, jotka mahtailevat ja käyvät köyrimässä missä huvittaa ja tarrautuvat kiinni valtaan vaikka kääpäliensä kannuksilla. Löydän kaikki oikeat sanat ja laitan Paulille gintonicin.

Kun siirrän hänen salkkunsu sohvalta, huomaan että hän on tuonut kotiin *Evening Standardin*. Hän on varmaan ottanut sen mukaan maanlaisesta.

Istun lukemassa lehteä sillä välin, kun hän huuhtoo suihkussa päivän huolet pois, ja silloin huomaan kappaleen mitaisen uutisen vauvasta.

”TYÖMAALLA LAPSEN RUUMIS”, siinä lukee. Vain muutama rivi siitä, että rakennustyömaalta Woolwichista on löydetty sylilapsen luuranko ja että poliisi tutkii asiaa. Luen tekstin kerran toisensa jälkeen. En käsitä sitä kunnolla, aivan kuin se olisi vierasta kieltä.

Silti tiedän, mitä siinä sanotaan, ja ympärilleni alkaa kietoutua kauhu. Se puristaa ilman keuhkoistani. Tekee hengittämisen vaikeaksi.

Istun vieläkin paikallani, kun Paul tulee alakertaan kosteana ja punakkana ja karjaisee, että jossakin palaa.

Porsaankyljykset ovat mustia. Karrelle kärventyneitä. Heitän ne roskiin ja avaan ikkunan päästääkseni savun ulos. Haen pakastimesta pizzan ja panen sen mikroon, ja sillä aikaa Paul istuu tyyneästi pöydän ääressä.

”Meidän pitäisi ostaa palovaroitin”, hän sanoo sen sijaan, että huutaisi minulle koska olin vähällä sytyttää talon tuleen. ”On niin helppo unohtua lukemaan.” Ihana mies. En ansaitse häntä.

Kun seison mikron edessä katselemassa pizzan pyörimistä ja kuplimista, mietin miljoonatta kertaa, jättääkö hän minut vielä. Hänen olisi pitänyt lähteä vuosia sitten. Minä olisin hänen sijassaan jo häipynyt, hänhän on joutunut selviytymään minun jutuistani, minun huolistani joka ikinen päivä. Mutta ei vähintäkään merkkiä, että hän olisi lähdössä kimpsuineen kampsuineen. Sen sijaan hän hössöttää kuin huolestunut isä suojellakseen minua pahalta. Hän puhuu tyyntävästi kun kiihdyn liikaa, hän keksii syitä pysyä hyvällä tuulella, ottaa minut rauhoittavasti syliin, kun itken, ja hokee että olen loistava, hauska, ihana nainen.

Sairaus se vain sinut tällaiseksi tekee, hän sanoo. *Et sinä oikeasti tällainen ole.*

Paitsi että olen. Ei hän oikeasti tunne minua. Olen pitänyt siitä huolen. Ja hän kunnioittaa yksityisyyttäni, kun kaihdan jokaista mainintaa menneisyydestäni. ”Ei sinun tarvitse kertoa”, hän sanoo. ”Rakastan sinua juuri sellaisena kuin olet.”

Pyhä Paavali – siksi minä häntä sanon, kun hän teeskentelee etten ole taakaksi hänelle, mutta yleensä hän hyssyttää minut hiljaiseksi.

”En nyt sentään”, hän sanoo.

No jaa, ei pyhimys sitten. Mutta kukapa on? Joka tapauksessa hänen syntinsä ovat minun syntejäni. Kuinka vanhat pariskunnat sanovatkaan? Kaikki sinun on minunkin. Mutta minun syntini... niin, ne ovat omiani.

”Em, mikset itse syö?” hän kysyy, kun panen hänen lautasensa pöydälle.

”Lounas jäi myöhäiseksi, oli työkiireitä. Nyt ei ole nälkä, haukkaan jotain myöhemmin”, valehtelen. Tiedän että tukehtuisin, jos panisin suuhuni jotakin.

Hymyilen iloisinta hymyäni, samaa kuin valokuvissa. ”Ei mitään hätää, Paul. Syöhän nyt.”

Omalla puolellani pöytää sormeilen viinilasia ja olen kuuntelevinani, kun hän selostaa päiväänsä. Hänen äänensä nousee ja laskee, vaikenee siksi aikaa, kun hän pureskelee tarjoamaani inhottavaa ateriaa, ja aloittaa taas.

Nyökkään tasaisin väliajoin, mutta en kuule mitään. Mietin, onko Jude nähnyt uutisen.

2

Tiistai 20. maaliskuuta 2012

KATE

Kate Watersia ikävystytti. Yleensä hän ei yhdistänyt työhönsä sitä sanaa, mutta tänään hänen oli pakko istua toimituksessa pomonsa silmien alla ilman muuta työtä kuin muiden tekemien tekstien muokkaus.

”Hurautapa tämä kultaisen kirjoituskoneesi läpi”, oli uutispäällikkö Terry huutanut huoneen toiselta puolen heiluttaen näkyvissä jonkun toisen kehnosti kyhäämää juttua. ”Ripota siihen vähän taikapölyä.”

Ja sitä Kate nyt teki.

”Tämähän on kuin kehno alushousutehdas”, hän valitti vastapäätä istuvalle rikostoimittajalle. ”Suolletaan yhtä ja samaa tusinatavaraa, lisätään vain muutama röyhelö. Mitä sinulla on työn alla?”

Gordon Willis, josta puhuessaan päätoimittaja käytti aina pelkkää ammattinimikettä – esimerkiksi ”Pankaapa rikosheppu jutun kimppuun” –, nosti katseensa sanomalehdestä ja kohautti olkapäitään. ”Käyn iltapäivällä Old Baileyssa – haluan vaihtaa pari sanaa sitä jalkajousimurhaa selvittäneen rikosylikomisarion kanssa. Vielä ei ole herunut mitään, mutta kun käsittely on ohi, pääsen toivottavasti juttusille

uhrin sisaren kanssa. Hän kuulemma muhinoi tappajan kanssa. Siitä tulee hieno monen rivin otsikko: 'VAIMO, SISAR JA TAPPAJA, JOTA KUMPIKIN RAKASTI.'" Ajatus siitä hymyilytti Willisiä. "Miten niin? Mitä sinulla on menossa?"

"Ei mitään. Siivoan tekstiä nettiorjan jäljiltä." Kate osoitti hehkeää neitokaista, joka naputteli vimmatusti tietokonetta työpöydän ääressä huoneen toisessa päässä. "Suoraan kuudennelta luokalta."

Hän tajusi, miten katkeralta – ja vanhalta – hän varmaan kuulosti, ja hillitsi itsensä. Verkkouutisten tsunami oli pyyhkäissyt hänet ja hänen kaltaisensa kaukaiselle rannalle. Ne jotka olivat ennen istuneet lähinnä uutispäällikön pöytää – se oli lehden vastine palkintokorokkeelle – kyyhöttivät nyt huoneen laidalla ja joutuivat ahtautumaan yhä lähemmäksi ovea sitä mukaa kuin toimitukseen palkattiin lisää online-työntekijöitä, jotka syytivät yötä päivää tekstiä ympärivuorokautisen uutissivuston ahnaaseen kitaan.

Uusi media on lakannut olemasta uutuus jo kauan sitten, oli päätoimittaja läksyttänyt henkilökuntaansa joulujuhlissa. Se on normi. Se on tulevaisuutta. Ja Kate ymmärsi, että hänen täytyisi lakata kiukuttelemasta siitä.

Vaikeaa, hän ajatteli, kun lehden pinnallisten verkkosivujen katsotuimmissa jutuissa kerrottiin Madonnan käsien ryppyisyydestä tai *EastEndersin* tähtinäyttelijän lihomisesta. "Inhoa tätä julkkista" uutiseksi naamioituna. Hirveää.

"Joka tapauksessa", hän sanoi ääneen, "odottakoon. Käyn hakemassa meille kahvit."

Mennyttä aikaa oli myös PP, "palaveripaukku", jolle Fleet Streetin urhot ennen lähtivät lähimpään pubiin siksi aikaa, kun johtoporras istui aamukokouksessa päätoimittajan luona. PP:tä seurasi perinteisesti punanaamainen, humalainen riita

uutispäällikön kanssa; eräs niistä oli tarun mukaan johtanut siihen, että yksi toimittajista – niin kännissä, ettei pysynyt jaloillaan – oli purrut esimiestään nilkkaan ja toinen oli paiskannut kirjoituskoneen ikkunan läpi alas kadulle.

Nyttemmin uutistoimituksen tilat sijaitsivat kauppa-keskuksen yläkerrassa, ikkunat olivat kaksinkertaiset ja pysyvästi suljetut, eikä alkoholia enää suvaittu. Uudeksi riippuvuudeksi oli useimmilla tullut kahvi.

”Mitä haluat?” Kate kysyi.

”Tuplamacchiaton hasselpähkinäsiirapilla”, Gordon sanoi. ”Tai jotain ruskeaa nestettä. Kumman vain pikemmin saa.”

Matkalla hissiin Kate pihisti marmoriaulan vartijoiden tiskiltä juuri ilmestyneen *Evening Standardin*. Sillä välin kun hän odotti, että barista saisi taas ihmeitä aikaan höyryttimellään, hän selaili sivuja hajamielisesti etsien tuttujen toimittajien nimiä.

Lehti oli kannesta kanteen täynnä valmisteluja Lontoon olympialaisiin, ja vähältä piti, ettei häneltä jäänyt huomaamatta yhden kappaleen uutinen ”Lyhyesti”-palstan alimmaisena.

Otsikkona oli TYÖMAALLA LAPSEN RUUMIS, minkä jälkeen kerrottiin kahdella virkkeellä pikkuvauvan luurangon löytymisestä rakennustyömaalta Woolwichissa, jonne oli Katen itälontoolaisesta kodista matkaa vähemmän kuin miljoona kilometriä. Poliisi tutki asiaa. Ei tarkempia yksityiskohtia. Kate repäisi uutisen talteen myöhempää tarvetta varten. Hänen laukkunsa pohjalla oli kerros ruttuisia sanomalehden paloja – ”Sehän on kuin kanarialinnun häkki”, kiusoitteli hänen esikoisensa Jake nähtyään paperinriekaleet, jotka odottivat että niihin puhallettaisiin henki. Joskus niissä oli kokonaisia kertomuksia vailla jatkoa, useammin vain yksi rivi tai sitaatti, joka sai Katen kysymään: ”Mikä tarina siinä piilee?”

Kate luki uutisen kolmekymmentä sanaa uudestaan ja mietti kertomuksen puuttuvaa henkilöä. Lapsen äitiä. Kantaessaan kahvikuppeja toimitukseen hän luetteli kysymyksensä: *Kuka se lapsi on? Mihin hän kuoli? Kuka voisi haudata pikkuvauvan?*

”Vauvaparka”, hän sanoi ääneen. Yhtäkkiä hänen mielensä täyttivät hänen omat lapsensa – Jake ja Freddie, perheen kesken vain ”pojat”, vaikka heillä oli kaksi vuotta ikäeroa – pojat vankoina taaperoina, koululaisina jalkapallovarusteet päällään, äreinä teini-ikäisinä ja nyt aikuisina. *Ainakin melkein aikuisina.* Kate hymyili itsekseen. Hän muisti hetket, jolloin oli nähnyt kummankin ensimmäistä kertaa: liukas punainen vartalo, ryppyinen liian väljä iho, räpyttelevät silmät, jotka tuijottivat hänen rintansa päältä, ja hänen tunteensa että nuo kasvot olivat aina olleet hänelle tutut. *Miten kukaan voisi tappaa pikkuvauvan?*

Palattuaan uutistoimitukseen hän laski kupit kädestään ja meni uutispöydän luo.

”Sopiiko että tutkin vähän tätä?” hän kysyi pientä lehdenpalaansa heiluttaen juuri kun Terry yritti selvittää, kuinka saisi järkeä ulkomaisia kuninkaallisia käsittelevään henkilöjuttuun. Terry ei kohottanut katsettaan, joten Kate otaksui, että mikäs siinä.

Ensimmäiseksi hän soitti Scotland Yardin tiedotustoimistoon. Kun hän oli aloittanut lehtialalla, harjoittelijana paikallis-lehdessä East Angliassa, hän oli käynyt joka päivä paikakunnan poliisiasemalla ja tutkinut tiskiön nojailien päivystyskirjaa ylikonstaapelin jutellessa mukavia. Jos hän nykyään otti yhteyttä poliisiin, hän pääsi harvoin puheisiin ihmisen kanssa. Ja jos pääsi, yleensä vain hetkellisesti.

”Oletteko kuunnellut nauhoitteen?” kysyi siviilistä palkattu virkailija hyvin tietäen, ettei hän ollut, ja heti sen jälkeen

puhelu yhdistyi aina sameaan äänitteeseen, jossa lueltiin alueen joka ikinen ruohonleikkurivarkaus ja kapakkarähinä.

Tällä kertaa hän kuitenkin osui kultasuoneen. Hän ei saanut langan päähän pelkästään elävää ihmistä, vaan tutun ihmisen. Puhelimeen vastannut ääni kuului entiselle kollegalle niiltä ajoilta, jolloin hän oli ollut ensimmäistä kertaa töissä valtakunnallisessa sanomalehdessä. Mies oli monen muun tavoin vaihtanut äskettäin ammattia metsästäjästä riistanvartijaksi, toisin sanoen siirtynyt turvallisemmalle, eräiden mielestä järjellisemmälle puolelle eli suhdetoimintaan.

”Hei, Kate. Mitä kuuluu pitkästä aikaa?”

Colin Stubbs halusi jutella. Hän oli pärjännyt hienosti uutistoimittajana, mutta Sue, hänen vaimonsa, oli kyllästynyt miehensä työmatkahummailuihin, ja kotona käyty näännytys-sota oli lopulta saanut miehen antamaan periksi. Silti Colin himoitsi kuulla yksityiskohtaisia tietoja taakse jääneestä maailmasta ja uteli juoruja muista toimittajista, vaikka hoki Katelle – ja itselleen – moneen kertaan, että lehtialalta lähtö oli ollut hänen elämänsä paras ratkaisu.

”Hienoa. Onneksi olkoon”, Kate sanoi tahallisen iloisesti. ”Minähän roikun *Postissa* vieläkin. Kuule Colin, huomasin *Standardista*, että Woolwichista on löytynyt pikkulapsen ruumis. Tiedetäänkö yhtään, kuinka kauan se on siellä ollut?”

”Ai se. Odotapa hetki, niin haen koneelta tarkemmat tiedot... Tuossa. Ei paljon mitään, mistä pääsisi eteenpäin, ja oikeastaan aika karmeaa. Joku työmies raivasi tonttia, jolta oli purettu talo, ja siirsi vanhaa uurnaa, ja sen alla oli pieni luuranko. Kuulemma vastasyntyneen lapsen. Rikostutkijat ottavat nyt siitä selvää, mutta tässä lukee, että alustavien havaintojen mukaan luuranko on ollut siellä melkoisen aikaa – saattaa jopa olla historiallisen vanha. Katu on alueella, jolla

majailee paljon opiskelijaporukkaa, Greenwichin suunnassa. Etkö sinä asu jossain siellä päin?”

”Joen pohjoispuolella ja vähän idempänä, itse asiassa Hackneyssa. Ja odotan vieläkin, että se yhtämittäinen keski-
luokkaistuminen jo pysähtyisi. Mitä muuta sinulla on? Onko johtolankoja tunnistamisen suuntaan?”

”Ei, tässä lukee, että vastasyntyneillä dna:n tutkiminen on hankalaa. Etenkin jos ruumis on ollut vuosikausia maan alla. Ja alue on varsinainen vuokratämpin ja yksiöiden sokkelo. Asukkaat vaihtuvat joka viides minuutti, joten juttua hoitava kyttä ei oikein usko menestykseen. Ja meillä kaikilla on kädet täynnä olympiajuttuja...”

”Niin tietysti”, Kate sanoi. ”Turvajärjestelyt ovat varmaan yhtä painajaista – kuulemma teidän on pakko tuoda Lontoonseen poliiseja muista piireistä, että pärjäisitte. Ja tämä vauvajuttu vaikuttaa siltä kuin täytyisi etsiä neulaa heinäsuovasta. Kuule Colin, kiitos. Olipa mukavaa kuulla ääntäsi taas. Kerro rakkaita terveisiä Suelle. Ja soitathan minulle, jos asiassa ilmenee jotain uutta.”

Sulkiessaan puhelimen Kate Waters hymyili. Juuri tällaisista neula heinäsuovassa -jutuista hän piti. Sellaisista, joissa jotain välähti esiin keskeltä pimeyttä. Jotain mikä lumoaisi hänet täydellisesti. Jotain mihin hän voisi pureutua kaikin voimin. Jotain minkä varjolla hän pääsisi toimituksesta ulos.

Hän puki takin päälleen ja lähti kävelemään pitkää matkaa hissille. Hän ei ehtinyt kauas.

”Kate, oletko menossa jonnekin?” Terry huusi. ”Ennen kuin lähdet, viitsisitkö panna kuntoon tämän jutun Norjan kuninkaallisista? Minulla ottaa jo silmiin.”

3

Tiistai 20. maaliskuuta 2012

ANGELA

Hän tiesi että itkisi. Hän tunsi kyyneltulvan pyrkivän esiin, kuristavan kurkkua niin ettei puhumisesta kohta tulisi mitään, ja meni hetkeksi istumaan sängylle lykätäkseen sitä hetkeä. Itkun alkaessa hänen täytyisi olla yksin. Hän oli vuosien mittaan yrittänyt kamppailla kyyneliä vastaan – yleensä hän ei itkenyt koskaan. Hän ei ollut sentimentaalinen. Sairaanhoidotyö ja armeijaelämä olivat koulineet sen hänestä pois kauan sitten.

Silti joka vuoden maaliskuun kahdeskymmenes päivä oli poikkeus. Se oli Alicen syntymäpäivä, ja aina silloin Angela itki vähän aikaa. Yksinään. Hän ei olisi mistään hinnasta vetistellyt muiden nähden, niin kuin ne ihmiset, jotka seisoi-
vat itkemässä kameroiden edessä. Hän ei osannut kuvitella, miltä tuntuisi olla näytteillä sillä lailla. Ja televisioväki vain filmasi kuin jonkinlaista viihdeohjelmaa.

”Niiden pitäisi sammuttaa kamera”, hän sanoi Nickille, mutta mies vain murahti ja jatkoi katselua.

Se tuntui Angelasta epämurkavalta, mutta näköjään oli paljon ihmisiä, joita ei kiusannut paljastaa tunteitaan muiden nähden. Sen lajin ihmisiä, jotka halusivat mukaan uutisiin.

Oli miten oli, hän ei uskonut että kukaan ymmärtäisi, miksi hän itki vieläkin näin monen vuoden jälkeen. Kymmenien vuosien jälkeen. Kaikki varmaan sanoisivat, että hän oli hädin tuskin edes ehtinyt tutustua lapseen. Hänhän oli saanut olla vauvan kanssa vain yhden vuorokauden.

”Mutta hän oli osa minua. Lihaa minun lihastani”, Angela sanoi epäilijöille mielessään. ”Olen yrittänyt päästää irti, mutta...”

Kauhu iski aina muutamaa vuorokautta ennen lapsen syntymäpäivää, ja hänen mieleensä alkoi välähdyksinä palata muistumia hiljaisuudesta – tyhjän huoneen hyytävästä hiljaisuudesta.

Itse syntymäpäivänä hän yleensä heräsi päänsärkyyn, laittoi aamiaista ja yritti käyttäytyä normaalisti, kunnes jäisi yksin. Tänä vuonna hän jutteli keittiössä Nickin kanssa alkavasta päivästä. Nick marisi vuoreksi kasaantuneista paperitöistään ja vastikään palkatusta nuorukaisesta, joka ilmoitti vähän väliä pitävänsä päivän sairauslomaa.

Nickin pitäisi jäädä eläkkeelle, hän täyttää sentään pian kuusikymmentäviisi. Hän vain ei osaa päästää firmasta irti. Kai on niin, ettei kumpikaan meistä osaa päästää irti. Hän sanoo tarvitsevansa päämäärää, rutiinia. Mistään ei huomaa, että hän muistaisi mikä päivä tänään on.

Ennen hän kyllä muisti, alkuaikoina. Tietenkin muisti. Silloin asia oli vielä kaikkien mielessä.

Monet kysyivät kadullakin heidän vauvastaan. Ventovieraat tulivat kättelemään heitä itkuisen näköisinä. Mutta se oli silloin. Nick oli toivottoman huono pitämään lukua merkkipäivistä – tahallaan, Angela ajatteli. Hän ei muistanut edes heidän muiden lastensa syntymäpäiviä, Alicesta puhumattaakaan. Ja Angela oli lakannut muistuttamasta. Hän ei kestänyt pakokauhun välähdystä, joka käväisi Nickin katseessa, kun

oli pakko palata siihen päivään. Oli armeliaampaa muistella yksinään.

Lähtiessään töihin Nick sipaisi suukon Angelan päälle. Ja kun ovi sulkeutui hänen takanaan, Angela asettui sohvalle ja antoi itkun tulla.

Hän oli yrittänyt opetella torjumaan muistot. Aluksi hän ei ollut saanut juuri mitään apua. Vain perheen lääkäri, tohtori Earnley-parka, oli taputtanut häntä olkapäälle tai polvelle ja sanonut: ”Ystävä hyvä, kyllä te pääsette sen ylitse.”

Myöhemmin oli tarjottu avuksi vertaisryhmää, mutta hän oli kyllästynyt kuuntelemaan niitä murheita, omiaan ja muiden. Hänestä oli tuntunut, että he vain kiertelivät tuskan ympärillä, sohivat sitä, ärsyttivät sitä ja sitten itkivät yhdessä. Ryhmä oli pahastunut, kun hän oli ilmoittanut todenneensa, ettei häntä auttanut tieto muiden ihmisten tuskasta. Se ei poistanut hänen omaa suruaan – se vain jotenkin lisäsi siihen uusia kerroksia. Hän oli tuntenut itsensä syylliseksi, koska silloin kun hänen sairaanhoitaja-aikoinaan joku potilas oli kuollut, hän oli aina antanut vainajan omaisille läheisen menetystä käsittelevän lehtisen.

Toivottavasti se auttoi heitä enemmän kuin minua, hän ajatteli noustessaan sohvalta. Ei saa olla katkera. Kaikki tekevät minkä voivat.

Keittiössä hän täytti tiskialtaan vedellä ja alkoi kuoria juureksia pataruokaa varten. Kylmä vesi turrutti sormet eikä veitsi tahtonut pysyä kädessä, mutta silti hän jatkoi konemaisesti porkkanoiden raaputusta.

Hän yritti tavoittaa mieleensä kuvan Alicesta sellaisena kuin lapsi olisi nyt, mutta se oli liian vaikeaa. Hänellä oli vain yksi valokuva. Alicesta ja hänestä. Nick oli ottanut sen

pienellä Instamaticillaan, mutta se oli epätarkka. Mies oli napannut sen liian nopeasti. Angela painoi kätensä keittiön työtasoon, aivan kuin ruumiillinen ponnistus voisi auttaa häntä näkemään menettämänsä lapsen pienet kasvot. Ne vain eivät tulleet.

Valokuvasta näki, että Alicella oli samanlainen musta hiuspörrö kuin veljellään Patrickilla, mutta Angela oli synnytyksessä menettänyt paljon verta ja oli vielä ollut tokkurassa petidiinistä, kun lapsi oli laskettu hänen syliinsä. Myöhemmin, Alicen kadottua, Angela oli kysynyt Nickiltä, mutta mies ei ollut osannut kertoa juuri mitään enempää. Hän ei ollut katsonut lasta niin tarkkaan kuin Angela olisi katsonut, ei ollut painanut jokaista piirrettä mieleensä. Hän oli sanonut, että lapsi näytti suloiselta, mutta ei muistanut yksityiskohtia.

Angelan mielestä Alice ei näyttänyt Patrickilta. Paddy oli ollut kookas lapsi, Alice taas hyvin hento. Alle kaksi- ja puolikiloinen. Silti Angela oli tutkinut Paddyn vauvakuvia ja myös niitä, jotka oli otettu kun heidän toinen tyttärensä Louise oli monta vuotta myöhemmin tullut maailmaan – ”Meidän yllätysvauvamme, iltatähti niin kuin minä sanon”, Angela oli hokenut kaikille – ja katsellessaan hän oli yrittänyt kaikin voimin nähdä kuvissa Alicen. Tytär vain ei ollut niissä. Louise oli vaaleatukkainen, tullut Nickin sukuun.

Angela tunsi rintakehässään tuttua tylppää surun jomotusta ja yritti ajatella iloisia ajatuksia, kuten self-help-kirjoissa neuvottiin. Hän ajatteli Louisea ja Patrickia.

”Onhan minulla ainakin heidät”, hän sanoi likaisessa vedessä kelluville porkkanan naateille. Hän mietti, mahtaisiko Lou soittaa illalla töistä tultuaan. Kuopus tiesi koko tarinan, totta kai, mutta ei puhunut siitä.

Ja häntä inhottaa kun itken, Angela ajatteli pyyhkiessään silmiään talouspaperiin. Niin kuin muitakin. He haluavat teeskennellä, että kaikki on hyvin. Minun pitäisi lopettaa nyt. Panna Alice syrjään.

"Onnellista syntymäpäivää, rakas tyttöni", hän kuiskasi.